

Arrest

nr. 247 535 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 februari 2019.

1.2. Op 18 februari 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit te hebben.

U werd op 13 maart 1992 geboren in Maracaibo in de staat Zulia. U werd sinds uw jeugd door uw vader fysiek en verbaal mishandeld omdat u homoseksueel bent. Ook op school onderging u pesterijen (scheldpartijen, afnemen van geld, u werd in een regenpijp gegooid) omwille van uw geaardheid. Toen u 22 jaar oud was, zijn uw vader en uw moeder gescheiden. U bleef bij uw vader wonen terwijl uw zus en broer mee met uw moeder verhuisden naar San Francisco, een plaats buiten de stad Maracaibo. Uw vader bleef u mishandelen. U werd omwille van uw seksuele geaardheid ook op straat nageroepen. Eénmaal gooide een buurvrouw flessen naar u. U voelde zich als homoseksueel in Venezuela niet aanvaard.

U maakte uw studies als verpleger af en werkte als kassier en thuisverpleegkundige.

In februari 2016 vertrok u naar Colombia. U verbleef er in het dorp Garsones in de staat Cordoba, bij de familie van uw vader die de Colombiaanse nationaliteit heeft en volgde er een opleiding tot informatiesysteemtechnicus. U werkte ook in een ziekenhuis als facturatie-assistent.

Uw familie vertelde u dat uw vader van Colombia naar Venezuela was verhuisd omdat hij zijn eerste vrouw had gedood. Uw oom hielp u om de documenten betreffende uw Colombiaanse nationaliteit te verkrijgen. Nadat de familie van uw vader erachter kwam dat u homoseksueel bent, verslechterde uw relatie met hen echter. Ook in de wijk werd u afgewezen omwille van uw geaardheid.

U keerde in oktober 2016 terug naar Venezuela van waaruit u op 2 oktober 2016 naar de Dominicaanse Republiek vertrok. U begon in de Dominicaanse Republiek een relatie met de Venezolaan J. D. G. G. (O.V. X, X) en werkte er als kelner, straatverkoper en verhuurder van kinderspeelgoed in een pretpark.

J. D. vertrok eind 2018 naar België en deed een verzoek om internationale bescherming.

U verliet de Dominicaanse Republiek op 31 januari 2019 en kwam op 1 februari 2019 in België aan.

U werd na uw aankomst vastgehouden in een gesloten centrum. Op 18 februari 2019 had u een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS. Op 20 februari 2019 nam het CGVS een beslissing tot verder onderzoek.

U vreest in Venezuela mishandeld of vermoord te worden door uw vader.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), documenten betreffende uw studies (kopies), uw hotelreservatie in België (kopie), de Colombiaanse identiteitskaarten van uw vader, uzelf, uw zussen en uw broers (kopies), foto's van uw afstudeerfeest, foto's samen met uw vriend, een krantenartikel met betrekking tot de discriminatie van homoseksuelen in Venezuela (allen kopies) en uw persoonlijke notities (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te

besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart in Venezuela uw vader te vrezen, onder andere omdat hij zijn eerste vrouw vermoordde en hierdoor bewezen heeft dat hij zeer agressief kan uithalen. Uit uw verklaringen blijkt dat echter dat uw vrees niet actueel is. U hebt immers sinds uw vertrek naar Colombia in 2016 geen contact meer met uw vader. Uw vader zou wel aan uw broers hebben gevraagd waar u was en wat u deed (notities persoonlijk onderhoud, p. 12), maar dit wijst er niet op dat hij actief u zoekt om u verder pijn te doen. Hoewel de wijze waarop uw vader u tijdens uw jeugd heeft behandeld zeer te betreuren valt, zijn er geen elementen die erop wijzen dat hij u bij terugkeer naar Venezuela actief zou vervolgen of ernstige schade te proberen berokkenen.

Het is daarenboven opvallend dat u als enig kind bij uw vader bleef wonen na de scheiding van uw ouders. De redenen die u hiervoor aanhaalt zijn dat uw moeder ver van uw universiteit woonde en dat u uw moeder niet wou betrekken bij het geweld van uw vader ten aanzien van u (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). U bleef bij uw vader omwille van uw werk en studies en het feit dat u hem niet haatte (notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt dat u van 2014 tot 2016 ervoor koos om alleen bij uw vader te verblijven, zonder dat hiervoor werkelijk een dwingende reden bestond. Dit wijst erop dat uw vrees ten aanzien van hem toch enigszins relatief is.

Het CGVS is sowieso van oordeel dat, zelfs al zou uw vader de intentie hebben om u fysieke schade toe te brengen, u zich Venezuela in een andere regio kan vestigen en zich hierdoor aan zijn invloed onttrekken. U verklaart dat u dit niet deed omdat u nooit een andere plaats in Venezuela had gekend en altijd angstig was (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich in Colombia en de Dominicaanse Republiek kon vestigen en in beiden plaatsen een sociaal netwerk en tewerkstellingsmogelijkheden uitbouwde. Dit wijst erop dat u ook wel degelijk in staat zou zijn om uw leven uit te bouwen in een andere regio in Venezuela.

Het incident van fysieke agressie van uw buurvrouw in Venezuela en de afwijzing van de gemeenschap die u als homoseksueel onderging zijn zeker te veroordelen maar zijn geen elementen die erop wijzen dat u hierom bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het incident met uw buurvrouw was een eenmalige gebeurtenis, waar u geen klacht voor indiende omdat u represailles vreesde uit haar omgeving (notities persoonlijk onderhoud, p. 15).

De pesterijen die u onderging op straat en op school zijn betreurenswaardig maar niet dermate ernstig dat zij kunnen beschouwd worden als vervolging of ernstige schade. De door u aangehaalde feiten zijn dus niet voldoende zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw problemen als homoseksuel in Venezuela valt het op dat u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, na uw aanhouding aan de grenscontrole op de luchthaven, enkel verklaarde een beter leven te zoeken in België. U haalde de onveiligheid en de schaarste in Venezuela aan. In Colombia verklaarde u de nodige documenten om te werken als verpleger niet te kunnen bekomen en in de Dominicaanse Republiek vond u enkel slecht betaald werk (zie vordering luchtvaartpolitie). Op geen enkel moment haalde u toen aan dat u Venezuela verliet omwille van een vrees gelinkt aan uw geaardheid.

Bovendien hebt u geen concrete vrees ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten. U vreest enkel hypothetisch dat u ooit met de autoriteiten in contact zou komen bij een gerechtelijk probleem.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat bovenvermeld geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Zulia waarvan u afkomstig bent. Zulia, grenzend aan Colombia in het westen, kende in 2018 een moordcijfer van 63 per 100.000 burgers.. Zulia wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes, veediefstal en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Zulia in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze vaststelling niet. Uw identiteitsdocumenten, studiedocumenten, hotelreservatie en foto's kunnen hoogstens uw identiteit, achtergrond, reisweg en geaardheid bevestigen, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Het document met persoonlijke notities bevat enkel de data van uw feitenrelaas. Het nieuwsartikel met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela staft niet dat u in Venezuela omwille van het loutere feit dat u homoseksueel bent vervolging dient te vrezen of een reëel risico op ernstige schade. Zoals hierboven geargumenteed, is het noodzakelijk dat u uw vrees voor vervolging in concreto aantoot en is er besloten dat er voor u niet kan besloten worden tot het bestaan van een dergelijke vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending van de artikelen van 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1 A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967; van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009 *iuncto* artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Verzoeker stelt vooreerst dat geen onderzoek is gevoerd naar de nood aan internationale bescherming in het licht van de Colombiaanse nationaliteit van verzoeker en dat het dossier op dit punt niet in staat is om door de Raad onderzocht te worden. Na een opsomming van de motieven van de bestreden beslissing argumenteert verzoeker dat *"De vrees van verzoekende partij voor haar vader is niet langer actueel op voorwaarde dat verzoekende partij niet langer bij terugkeer van haar directe familie afhankelijk is dat wil zeggen indien zij in staat is zelfstandig een nieuw leven op te bouwen. Hier faalt de redenering van verwerende partij. Verwerende partij gaat uit van een intern vluchtalternatief elders te Venezuela zonder hierbij de wettelijke voorwaarden om van een intern vluchtalternatief in hoofde van verzoekende partij te onderzoeken"* en somt vervolgens de drie cumulatieve voorwaarden op in artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. Hij vervolgt zijn betoog als volgt:

"Verwerende partij bevestigt dat uit de informatie die zij aan het administratieve dossier toevoegde dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld alsook

dat de autoriteiten zich hieraan schuldig kunnen maken. Verzoekende partij vermeldde een reeks incidenten (fysieke agressie van de buurvrouw, maatschappelijke afwijzing om haar seksuele geaardheid, pesterijen op straat en in school) die verwerende partij niet betwist maar wel betreurt. Verwerende partij duidt helemaal niet aan waar in Venezuela verzoekende partij niet zal lijden onder agressie, afwijzing of pesterijen om te concluderen dat zij daarheen kan gaan en een nieuw leven beginnen. Integendeel verwerende partij bevestigt met de informatie die zij aan het administratieve dossier toevoegt de homofobie en discriminatie en het homofob geweld vanwege de maatschappij alsook vanwege de autoriteiten over het hele land gelden. De veronderstelling van verwerende partij over het bestaan van een intern vluchtalternatief wordt hiermee tegengesproken door de documentatie die zij zelf aan het dossier toevoegt. Hiermee is niet aan de cumulatieve voorwaarden voor het bestaan van een intern vluchtalternatief (zie hoger) in hoofde van verzoekende partij voldaan (in dezelfde zin: Algemene Vergadering RW 21 oktober 2019, nrs. 227.621, 227.622, 227.623 en 227.624). Het ingeroepen motief van het bestaan van een intern vluchtalternatief in hoofde van verzoekende partij is daarmee niet ernstig en kan de bestreden beslissing niet schragen. Het feit dat verwerende partij over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van redelijkheid ontslaan. Verwerende partij heeft in zake de asielaanvraag een onderzoeksplicht. Concreet dient verwerende partij wanneer zij de nood aan erkenning als vluchteling onderzoekt (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205): te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt; de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen (zie ook: art. 48/6, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013; R.v.V. Algemene vergadering nr. 45.396 van 24 juli 2010); deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (zie ook art. 48/3, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013) . De voormelde Wet van 15 december 1980 bevat geen bepaling die verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dezelfde zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht met betrekking tot de subsidiaire bescherming geldt daarom voor verwerende partij. De onderzoeksplicht met betrekking tot en de beoordeling van het bestaan van een intern vluchtalternatief als minder ver gaande bescherming is eveneens onderworpen aan diezelfde graad van zorgvuldigheid. Verzoekende partij voert een vrees voor vervolging aan omwille van haar homoseksuele geaardheid aan. Deze seksuele geaardheid staat niet ter discussie en blijkt genoegzaam uit haar verklaringen en wordt door verwerende partij als zodanig bevestigd. Het volstaat niet verwerende partij enkel beoordeeld of verzoekende partij in het verleden werd vervolgd (ja maar "niet voldoende zwaarwichtig om gekwalificeerd te worden als vervolging of ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet") maar zij moet ook nagaan of verzoekende partij bij verplichte terugkeer zal worden vervolgd (RW 15 januari 2019, nr. 215.177; RW 12 februari 2019, nr.216.638; RW 15 oktober 2019, nr 227.476). Hetgeen zij niet doet minstens niet afdoende doet. De toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging ingevolge homoseksuele geaardheid van verzoekende partij is evenzeer onderdeel van het algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) een toekomstgericht onderzoek vereist (RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd (HJEU 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76)."

Verzoeker stelt vervolgens dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn voorkomen werd afgewezen - en citeert ter staving hiervan p. 10/18 en 12/18 van de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS - terwijl hij de confrontatie niet opzocht en dat zijn familie (in Venezuela en Colombia) homofob is en dat "uit de beschikbare informatie [...] blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken". Hij stelt vervolgens dat verwerende partij toegeeft dat de bescherming verleend door de nationale autoriteiten van verzoeker niet doeltreffend en systematisch en voortdurend is wat wil zeggen dat niet is voldaan aan bescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet en dat hieruit volgt dat de motieven van de bestreden beslissing onderling contradictoir zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Hij voert aan dat "Van verzoekende partij kan bovendien niet verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. De vaststelling door verwerende partij gemaakt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in Venezuela strafbaar stelt is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van haar seksuele geaardheid (RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.)."

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 omwille van haar homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van voormelde wet (RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). Schending van artikel 48/3, § 4, d) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. »

Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat “Verwerende partij geeft op grond van de documenten die zij aan het administratief dossier toevoegt toe dat Venezuela in een diepe politieke, economische en sociale crisis verkeert: 5,3 miljoen Venezuelanen zullen omwille van de ontaarde socioeconomische crisis van ongeziene impact en nood aan internationale bijstand het land ontvluchten (zie stuk nr. 3, ACAPS, Venezuela. Situational update 2019 and outlook, Briefing note 28 maart 2019, p. 1) omdat het land zich in een politieke patstelling tussen president Maduro en Guaido die als nieuwe president door de Amerikanen en anderen waaronder Europa wordt gesteund bevindt die elke verbetering uitsluit (doordat de rijkdom van Venezuela volledig afhankelijk is van de verkoop van olie en de grootste afnemer (41%) de USA is kan Venezuela geen inkomsten verwerven en zich herstellen) integendeel de factoren die de economie doen instorten (zie stuk nr. 4, BBC, Venezuela : All you need to know about the crisis in nine charts, p. 4/16) in plaats blijven (inflatie, ibidem, p. 2/16; voedseltekort en voedsel tegen onbetaalbare prijzen, ibidem, pp. 5-6/16; terugkeer van epidemische ziekten en gebrek aan medicijnen daartegen, ibidem, pp. 6-7/16) blijven werken en doen het land verder afglijden. Daarenboven mag als waarschijnlijk aangenomen worden dat wie onder gewone omstandigheden reeds gediscrimineerd worden zoals homoseksuelen als sociale groep waartoe verzoekende partij behoort deze in voormelde crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen kunnen verkrijgen of toebedeeld krijgen (a simili RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). De combinatie in hoofde van verzoekende partij : (1) van de algemene humanitaire crisis zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist en (2) van de homofobie, de discriminatie en het geweld jegens verzoekende partij omwille van haar homoseksualiteit zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist zullen er toe leiden dat verzoekende partij bij terugkeer "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandeling van uitzonderlijke aard zal ondergaan" die de subsidiaire bescherming verantwoorden. Verzoekende partij voldoet hiermee in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven aan haar verplichtingen in de zin van 48/6, § 4, litera b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. Door aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming niet te verlenen en daarmee repatriëring niet af te blokken schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. De appreciatiemargé van verwerende partij laat haar redelijkerwijze niet toe tegen haar eigen documentatie te pleiten zoals zij aangetoond wel doet. De motieven van de bestreden beslissing kunnen deze niet schragen. Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief. De verwijzingen naar de documentatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd kunnen de voorgaande tekortkomingen niet tegenspreken of ontkrachten. Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.”

Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en besluit dat hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan en dat verwerende partij niet redelijkerwijs tot de bestreden beslissing kon komen.

Verzoeker vraagt het beroep tegen de bestreden beslissing ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te hervormen en te vernietigen en de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding zo niet daarvoor vrijstelling te bekomen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Pro deo stuk;
2. bestreden beslissing;
3. ACAPS, Venezuela. Situational update 2019 and outlook, Briefing note 28 maart 2019, uittreksel;
4. BBC, Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.*"

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgens de commissaris-generaal verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken (I) dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt niet kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om slachtoffer te worden van een vervolging en zijn vrees voor zijn vader niet meer actueel is en relatief is; hij zich in een andere regio in Venezuela kan vestigen; het incident met zijn buurvrouw eenmalig was en de pesterijen niet dermate ernstig zijn dat zij kunnen beschouwd worden als vervolging of ernstige schade; (II) dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (III) dat uit zijn financiële en familiale situatie in zijn land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat hij

persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt in geval van terugkeer en (IV) dat de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van 24 februari 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. De kern van verzoekers asielrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaren ontdekte hij op 13-jarige leeftijd dat hij homoseksueel was en werd hierom op school gepest. Ook zijn vader kon zijn geaardheid niet aanvaarden en mishandelde hem verbaal en fysiek. Toen hij 22 jaar oud was, scheidden zijn ouders en ging zijn moeder met de andere kinderen in San Francisco wonen, en bleef verzoeker nog twee jaar bij zijn vader wonen. Hij werkte als kassier en verpleegkundige maar voelde zich als homoseksueel niet aanvaard. In februari 2016 vertrok verzoeker naar Colombia en verbleef er bij de familie van zijn vader die de Colombiaanse nationaliteit heeft. Zijn oom hielp verzoeker om ook de Colombiaanse nationaliteit te verkrijgen. In Colombia kreeg hij van zijn familie te horen dat zijn vader in Colombia een moord had gepleegd en daarna naar Venezuela was gekomen. Toen de familie van zijn vader er achter kwam dat hij homoseksueel is, verslechterde de relatie met hen en in de wijk waar hij woonde werd hij afgewezen omwille van zijn geaardheid. In oktober 2016 keerde verzoeker terug naar Venezuela maar reisde vrijwel onmiddellijk door naar de Dominicaanse Republiek waar hij een relatie aanging met een Venezolaanse man. Zijn vriend vertrok eind 2018 naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker kwam op 1 februari 2019 aan in België, waar hij werd vastgehouden in een gesloten centrum maar na de beslissing tot verder onderzoek van het CGVS toegang tot het grondgebied kreeg.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS en de landeninformatie, het verzoekschrift en de door verzoeker neergelegde documenten en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

2.5.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart naast de Venezolaanse nationaliteit, ook de Colombiaanse nationaliteit te hebben en legt een kopie van een Colombiaanse identiteitskaart op zijn naam neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoekers, stuk 8). De Colombiaanse nationaliteit van verzoeker wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst “*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*” in de vluchtelingdefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is. Indien een verzoeker zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, geen gebruik heeft gemaakt van de bescherming van één van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit heeft, kan geen nood aan internationale bescherming worden aangenomen. De verzoeker dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dus aantonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Venezuela en Colombia, hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden. Daaruit volgt ook dat, waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waarvan verzoeker de nationaliteit heeft, geen onderzoek meer gevoerd moet worden naar de vrees of het risico met betrekking tot het andere land waarvan hij de nationaliteit heeft, aangezien in dat geval gebleken is dat er geen redenen zijn waarom verzoeker niet opnieuw de bescherming van dat land kan inroepen.

2.5.3.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers’ vrees door zijn vader vermoord of mishandeld te worden omwille van zijn seksuele geaardheid. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de seksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hierover oprechte verklaringen aflegt en aangeeft dat hij hiermee tijdens zijn schooltijd gepest werd (p. 13) en zelf worstelde met het aanvaarden van zijn seksuele geaardheid tot hij 19 jaar werd (p. 15) en, hoewel hij verklaart gereserveerd te zijn en niet veel buiten te komen, een aantal plaatsen kan opsommen in Maracaibo waar homoseksuelen samenkomen (p. 15).

Uit de *COI focus Homoseksualiteit* blijkt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit strafbaar stelt, behalve één bepaling in de Organic Code of Military Justice. Verder is discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden, maar verhindert de wetgeving geen discriminerende handelingen van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politie agenten. In de praktijk worden homoseksuelen dan ook nog gevisieerd door de autoriteiten op verschillende manieren. Enquêtes gepubliceerd in 2014, 2015 en 2016 onder LGBTI personen in Venezuela tonen aan dat de sociale perceptie van homoseksuelen in Venezuela relatief positief is maar de NGO Freedom House concludeert in 2018 dat LGBTI personen in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en occasioneel te maken krijgen met geweld.

Ook het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela*” van juni 2020, neergelegd in de aanvullende nota van verwerende partij, stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTI personen *de jure* mogelijk maakt, maar maakt melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. LGBTI personen kunnen weliswaar aangifte doen van discriminatie of geweld maar of de klacht effectief opgevolgd wordt is afhankelijk van het hebben van de juiste contacten of financiële middelen om een advocaat te betalen (p. 48), waardoor vele LGBTI-personen geen aangifte doen van discriminatie of agressie tegen hen. Verder zijn er organisaties die zich inzetten voor LGBTI-personen in Venezuela maar is hun aantal gedaald van 40 in 2014 tot zes begin 2020.

Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt inderdaad dat homofoob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofoob geweld. Op basis van de informatie die door partijen wordt voorgelegd kan de Raad aannemen dat LGBTI personen een risico lopen op een discriminerende behandeling door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking.

Evenwel kan hieruit niet afgeleid worden dat het homofoob geweld en discriminatie dermate systematisch is dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dit moet *in concreto* worden aangetoond door verzoeker in het licht van de objectieve landeninformatie over het land van herkomst van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker in Venezuela vervolging vreest door een niet-overheidsactor, met name zijn vader en verklaart verder in algemene termen bang te zijn voor de autoriteiten in Venezuela

(notities, p. 13). Hij verklaart dat zijn vader hem mishandelde tijdens zijn jeugd en dat zijn moeder hem hiertegen trachtte te beschermen. Zijn vader zou een gewelddadig verleden hebben en als Colombiaan naar Venezuela gekomen zijn omdat hij zijn eerste echtgenote zou vermoord hebben (notities II, p. 3). Verzoeker verklaart dat hij altijd heel bang was van zijn vader en dat deze hem in zijn jeugd afkeurde omwille van de manier waarop hij liep of sprak (notities, p. 7). Anderzijds verklaart verzoeker ook dat hij zijn vader niet haatte ondanks de mishandeling en de afwijzing en dat hij, na de scheiding van zijn ouders tussen zijn 22 en 24 jaar praktisch alleen bij zijn vader in hetzelfde huis bleef wonen tot hij naar Colombia vertrok. (notities, p. 8). Volgens zijn verklaringen had hij geen andere optie omdat hij op dat ogenblik aan de universiteit zat en anders zijn studies niet kon verderzetten (notities, p. 14).

Het gegeven dat verzoeker er vrijwillig voor opteerde om bij zijn vader te blijven wonen uit praktische overwegingen doet afbreuk aan de ernst van de beweerde vrees voor zijn vader. Immers, indien hij werkelijk angst had voor de reacties van zijn vader omwille van zijn homoseksualiteit, zou redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat verzoeker de nodige voorzorgsmaatregelen had genomen en op het ogenblik van de scheiding van zijn ouders met zijn moeder zou zijn meegegaan die naar San Francisco verhuisde met zijn zusje en broertje na de scheiding van zijn vader (notities, p. 14). Bovendien, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, verklaart verzoeker geen contact meer gehad te hebben met zijn vader sinds hij Venezuela verliet in 2016. In zoverre zijn vader bij zijn broers navraag deed over verzoeker toen hij Venezuela had verlaten (notities, p. 13), blijkt uit zijn verklaringen evenwel niet dat zijn vader hem trachtte te lokaliseren om hem te bedreigen of anderszins geweld aan te doen. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen poging wordt gedaan om dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt verder vast de door verzoeker aangehaalde andere problemen omwille van zijn homoseksualiteit in Venezuela zich beperken tot een incident met zijn buurvrouw die een fles naar hem gooide (notities, p. 13) en een aantal incidenten op school waarbij hij werd gepest door andere leerlingen of in het algemeen afwijzende reacties kreeg in het openbaar (notities, p. 16).

De door verzoeker ingeroepen feiten zijn betreurenswaardig, maar de Raad stelt vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat de ingeroepen vervolgingsfeiten in het verleden niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Voor zover verzoeker inderdaad te maken kreeg met discriminatie en homofobie in Venezuela, blijkt dit evenwel niet dusdanig ernstig of systematisch te zijn dat zijn leven als homoseksueel daardoor ondraaglijk werd. Integendeel blijkt dat hij in die periode ook naar uitgaansgelegenheden voor homoseksuelen kon gaan, zij het niet frequent en had hij ook andere gay vrienden in zijn wijk (notities, p. 16). In zoverre verzoeker verklaart dat hij probeerde zijn homoseksualiteit te verbergen op school en op het werk, stelt de Raad vast dat hij desalniettemin aan de universiteit zijn vriendin die wist dat hij gay was begroette op een manier waarop een andere persoon waarmee hij toevallig praatte, wist dat hij gay was (notities, p. 16), waaruit minstens kan blijken dat hij aan de universiteit zich niet geremd voelde in het uiten van zijn seksualiteit. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat hij op zijn facebook pagina open is over zijn homoseksualiteit (zie administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10) en dat hij hierover verklaart *“op dat moment was ik ongeveer 20 jaar oud, dat was ook één van de weinige keren dat ik was weggegaan 's nachts of op stap gegaan, ik had het toen aanvaard, daarnaast heb ik maar weinig contacten op fb”* (notities, p. 16). Hieruit blijkt niet dat verzoeker een verborgen leven moest lijden of dat hij gebukt ging onder de reacties op zijn seksuele geaardheid in Venezuela.

Waar verzoeker stelt dat het onderzoek naar de vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling vereist, benadrukt de Raad dat verzoeker zijn bewering dat hij zal vervolgd worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid dient te staven aan de hand van voldoende pertinente en draagkrachtige elementen, nu hierboven al werd gewezen op het feit dat uit de landeninformatie blijkt dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela aan vervolging wordt blootgesteld. Ook hier is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het citeren van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit moet blijken dat hij louter omwille van zijn voorkomen werd afgewezen zowel in Venezuela en Colombia terwijl hij de confrontatie niet opzocht, waarvan hoger reeds werd vastgesteld dat dit niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging gekwalificeerd te worden. Dit volstaat niet om de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksualiteit aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Venezuela te weerleggen. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

In zoverre verzoeker stelt dat van hem niet kan verwacht worden dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid, wijst de Raad er opnieuw op dat homofobie en discriminatie in Venezuela niet dusdanig systematisch zijn dat elke homoseksueel per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat homoseksuelen in de publieke ruimte kunnen geconfronteerd worden met homofob gedrag en geweld blijkt evenwel niet dat zij een verborgen leven moeten leiden, nu er wel degelijk ontmoetingsplaatsen zijn voor homoseksuelen en ook verzoeker zelf verklaart dat hij dergelijke plaatsen bezocht in Maracaibo.

Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 48/5 § 2 en 3 van de Vreemdelingenwet schendt omdat verwerende partij uitgaat van een intern vluchtalternatief zonder daarbij de wettelijke voorwaarden te onderzoeken, wijst de Raad er op dat op basis van het voorgaande is komen vast te staan dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid heeft aannemelijk gemaakt, nu de vrees voor zijn vader in Maracaibo niet langer actueel is en in elk geval relatief is gezien hij vrijwillig geruime tijd bij hem alleen woonde; de overige door hem ingeroepen feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging te worden beschouwd en hij ook andere geen elementen heeft aangebracht op basis waarvan een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela kan blijken. De Raad stelt met partijen vast dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich te vestigen in een andere regio om zich aan de invloed van zijn vader te onttrekken verwarrend is omdat het minstens impliciet als een toepassing van het intern beschermingsalternatief zou kunnen beschouwd worden. De Raad herinnert er aan dat door de devolutieve werking van het beroep in volle rechtsmacht, de Raad niet noodzakelijk is gebonden door de motieven van de bestreden beslissing, noch de kritiek van de partijen daarop. *In casu* stelt de Raad vast dat de mogelijkheid om zich in een andere regio van Venezuela te vestigen moet beschouwd worden als een overtollig motief. De beoordeling van het voorhanden zijn van een intern beschermingsalternatief is immers slechts aan de orde in zoverre is vastgesteld dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade loopt in het land van herkomst. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat dit *in casu* niet het geval is.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 215.177 en 216.638 van de Raad, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker wordt aannemelijk gemaakt.

2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.6.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

In zoverre verzoeker zich beroept op de aangehaalde vluchtmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat de door hem voorgehouden problemen omwille van zijn seksuele geaardheid niet langer actueel en onvoldoende zwaarwichtig zijn.

In de mate dat de verzoeker zich beroept op de algemene socio-economische omstandigheden en de economische crisis in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen en daarbij wijst op voedseltekort, terugkeer van epidemische ziekten en gebrek aan medicijnen daartegen, stelt de Raad vast dat hij zich daarbij baseert op dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en in dezelfde lijn ligt als de informatie neergelegd door verwerende partij in haar aanvullende nota. Daaruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden.

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad wijst er evenwel op dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie niet noodzakelijk alle situaties dekt die onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen. In het arrest Mobdj tegen Belgische Staat, stelde het Hof het volgende:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie is de Raad van oordeel dat een algemene precaire situatie ten gevolge van een economische crisis in het land van herkomst niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Dit zal pas het geval zijn als deze situatie het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren van vervolging zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

In casu stelt verzoeker dat als waarschijnlijk mag worden aangenomen dat homoseksuelen, zoals verzoeker, in de voormelde crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen kunnen verkrijgen of toebedeeld krijgen. Het louter poneren van een waarschijnlijkheid volstaat niet om in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond en de Raad stelt vast dat hij hierin in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het formuleren van een algemene stelling zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoeker. In zoverre uit de landeninformatie blijkt dat homoseksuelen meer dan anderen kunnen getroffen worden door de economische crisis blijkt ook uit de landeninformatie niet dat elke homoseksueel systematisch de toegang tot elementaire levensbehoeften in Venezuela wordt ontzegd. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij een goede relatie heeft met zijn moeder, die hem altijd steunde ook nadat hij zich had geout als homoseksueel en dat zij nog steeds in San Francisco, nabij Maracaibo woont, wat hij ook ter terechtzitting bevestigt. Verzoeker is weliswaar niet meer teruggekeerd naar Venezuela sinds oktober 2016, maar heeft nog steeds een familiaal netwerk waarop hij kan terugvallen indien nodig in geval van terugkeer. Bovendien heeft verzoeker een universitair diploma als “*paramedico*” en heeft hij als beroep patiënten thuis verzorgd en als kassier gewerkt in Venezuela (notities, p. 10, groene map, stuk 2). Mede gezien zijn jonge leeftijd en zijn opleiding kan worden aangenomen dat verzoeker in staat moet worden geacht om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien in geval van terugkeer. De Raad stelt ook vast dat verzoeker noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift gewag maakt van ernstige socio-economische problemen die hij persoonlijk zou hebben ervaren in Venezuela. Verzoeker toont niet aan dat hij op intentionele en gerichte wijze zal onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, met name een situatie van extreme armoede, waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

De Raad stelt vast dat verzoeker afkomstig is van de deelstaat Zulia. Uit de landeninformatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat deze deelstaat geconfronteerd wordt met een hogere prevalentie van gemeenschappelijke criminaliteit zoals ontvoeringen, moorden, afpersingen, drughandel dan andere regio's in Venezuela. De slachtoffers van dit type geweld worden evenwel gevisieerd om een bepaalde reden of doel en zijn het slachtoffer van individuele misdadigers of kleine bendes.

In zoverre de gewapende confrontaties in de deelstaat Zulia tussen gewapende groeperingen onderling en tussen deze groeperingen en de Venezolaanse staat een invloed heeft op het dagelijkse leven van de burgerbevolking, blijkt verder niet uit de beschikbare landeninformatie dat homoseksuelen hierbij specifiek gevisieerd zouden worden. Het gegeven dat verzoeker homoseksueel is, is gezien zijn individuele omstandigheden, niet voldoende om te besluiten dat hij zich, in geval van terugkeer, in een zodanig kwetsbare positie zal bevinden dat hij een specifiek doelwit zou vormen van deze bendes en gewapende groeperingen.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, onderworpen zal worden aan onmenselijke of vernederende behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij niet in staat is om aan zijn elementaire levensbehoeften te voldoen.

Gelet op het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker en cumulatief afgewogen en beoordeeld in het licht van de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Zulia, besluit de Raad dat er in hoofde van verzoeker geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

2.6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Vervolgens moet worden nagegaan of bij het gewapend conflict in de deelstaat Zulia willekeurig geweld wordt gebruikt. Uit de landeninformatie bijgebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota blijkt dat in 2019 er 1850 doden vielen in de grensregio (Amazonas, Bolivar, Tachira, Falcon, Zulia en Apure) waarvan 692 personen in 484 gewapende confrontaties en dat 91 personen verdwenen of ontvoerd

werden (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Deze confrontaties hebben zoals hoger opgemerkt een invloed op het dagelijkse leven van de burgerbevolking. Zo wordt gemeld dat in april 2020 de gevechten over de controle van de gemeente Catatumbo zijn hervat waarbij de ELN en de paramilitaire groeperingen de bevolking aan zich onderwierpen en dat met name veehouders van hun boerderijen werden verdreven door de paramilitaire groepering Los Rastrojos (COI Focus, Venezuela. Situatieschets, 15 mei 2020, p. 27-28). Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia niet willekeurig is.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Zulia, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tweemaal vier uur lang op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET